

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3259/2019
09.09.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац и Драгане Маринковић, чланова већа, у парници тужиоца Удружења осигуравача Србије – Гарантни фонд, Београд, кога заступа Душан Вјештица, адвокат из ..., против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Милош Муцић, адвокат из ..., ради регреса, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4610/17 од 05.06.2018. године, у седници одржаној 09.09.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4610/17 од 05.06.2018. године.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П 43193/13 од 27.01.2016. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да му тужени исплати 339.389,26 динара на име регреса са затезном каматом почев од 22.05.2007. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 4610/17 од 05.06.2018. године, преиначена је првостепена пресуда, тако што је обавезан тужени да тужиоцу исплати 339.389,26 динара на име регреса са законском затезном каматом од 22.05.2007. године до исплате. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде, тако што је обавезан тужени да тужиоцу исплати 118.500,00 динара на име трошкова целог поступка.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужени је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. ЗПП, који се примењује на основу члана 506. став 2. истог закона, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија дозвољена на основу члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, али неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени је 08.09.2003. године управљајући под дејством алкохола, у смеру забрањеном за саобраћај, моторним возилом

иностраног регистарског броја за који није закључен уговор о обавезном осигурању од одговорности за штету причињену трећим лицима, изазвао саобраћајну незгоду, тако што је ударио пешака и нанео му тешку телесну повреду. Због тог догађаја тужени је правноснажном пресудом Општинског суда у Шапцу К 714/04 од 11.01.2005. године оглашен кривим за извршење кривичног дела против безбедности јавног саобраћаја из члана 201. став 1. у вези члана 195. став 1. КЗ РС. Правноснажном пресудом истог суда П 719/06 од 11.04.2007. године парничне странке у овом поступку су обавезане да солидарно исплате оштећеном 277.500,00 динара на име накнаде нематеријалне штете и трошкове парничног поступка од 58.622,00 динара, што је тужилац и учинио 22.05.2007. године.

Закључујући да је тужени изазвао саобраћајну незгоду која се догодила 08.09.2003. године, управљајући возилом које није његово власништво, првостепени суд је одбио тужбени захтев.

По оцини другостепеног суда тужени је власник неосигураног возила на основу члана 34. став 1. Закона о основама својинскоправних односа због чега је преиначио првостепену пресуду и обавезао туженог да исплати регрес тужиоцу. Ценећи све околности случаја, а нарочито да је штета нанета возилом немачке производње и немачких регистарских таблица, при чему је тужени и имао боравак у Немачкој, другостепени суд је после одржане расправе закључио да је возило којим је тужени управљао било његово. С обзиром да је тужени оспоравао чињеницу да је власник возила, на њему је био терет доказивања правог власника возила.

Становиште другостепеног суда је правилно.

У конкретном случају не постоје докази о власништву возила (саобраћајна дозвола), па пошто је тужени критичном приликом био возач, он се сматра претпостављеним власником возила. Уколико није власник возила, тужени је био у обавези да то и докаже достављањем саобраћајне дозволе или овлашћења за вожњу наведеног аутомобила.

Нису основани ревизијски наводи да је терет доказивања власништва на возилу на страни тужиоца. У овом случају, имајући у виду да је у питању возило са иностраним таблицама, тужилац није могао извршити увид у јединствени регистар возила и утврдити право власништва на возилу према регистарским ознакама. Због тога је терет доказивања чињенице ко је власник возила био на туженом у смислу члана 231. став 3. ЗПП-а.

На основу члана 414. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа
судија
Звездана Лутовац,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић